

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Jan van Ginkel

De deskundigen en de wolf, een hedendaags sprookje

Er was eens een kleine provincie in een druk landje aan de zee waar de bewoners in alle rust en tevredenheid konden leven. Die rust was maar schijn, want wat waren die mensen druk met hun werk, het verkeer, hun voedsel en het verkrijgen van allerlei luxe. Ze hadden nauwelijks tijd om te genieten van de heide, het bos, de duinen en al die gebieden die zij gemakshalve maar bestempelden als 'natuur'.

Die natuur kon trouwens best lastig zijn. Wilde planten en dieren gedroegen zich soms als ware indringers en werden dan ook beschouwd als onkruiden en schadelijk wild. De mensen bestreden hen uit alle macht, met chemische middelen en het geweer. Telkens weer dachten de inwoners de natuur volledig de baas te kunnen, maar die sloeg terug met zogenoemde plagen en ziektes. De mensen begrepen maar niet dat zij die over zichzelf afriepen. De bestuurders van het landje dachten bijvoorbeeld dat zij gevaarlijke ziektes onder varkens konden voorkomen door alle wilde zwijnen af te schieten die het landje binnendrongen. Tegelijkertijd bleven de massale fok en transporten van huisvarkens in en om het landje doorgaan. Ook dachten sommige voorlieden in de landbouw dat je in het voor- en najaar het beste alle trekvogels kon afschieten om je pluimvee te beschermen. Datzelfde pluimvee moest dan wel beschermd blijven worden tegen parasieten en ziekten met behulp van giftige stoffen. Geen wonder dat het ondanks al die maatregelen regelmatig mis bleef gaan en tienduizenden boerderijdieren moesten worden vermoord, pardon geruimd.

En nu, tot overmaat van ramp is een nieuwe indringer gesignaleerd. Een indringer die zich in de buurt van Orvelte lijkt te gaan vestigen. De laatste in zijn soort werd in 1772 Drenthe uitgejaagd, na een lange klopjacht waar honderden Drenten aan meededen. Het dier wist te ontsnappen en is - misschien voorgoed - teruggekeerd. Nu in gezelschap van talloze deskundigen. Bij de wederkomst van de wolf in Nederland hebben die zich snel gemeld. Zij buitelen over elkaar heen om de bestuurders van advies te dienen. "Deskundige" zijn is in Nederland een vrij en vrijblijvend beroep. Wie eenmaal een pootafdruk of een hoop stront heeft waargenomen, kent de wolf als geen ander. De deskundige die het hardst roept, krijgt het meeste gehoor en dus gelijk.

vervolg...

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

Sinds ik de wolf in het Hart van Drenthe heb opgezocht, hoor ik ook bij de deskundigen. Ook al omdat ik zijn verre verwanten in Oost-Polen heb gesproken. Bovendien doet mijn jongste dochter daar onderzoek in het oerbos, dus wat wil je nog meer!

De Midden-Drentse wolf maakte op mij een mismoedige indruk. Ja, hij had zich vergrepen aan enkele schapen, maar zei zijn bek en buik vol te hebben van die smerige wol. Liever at hij een ree, een haas of vos. 'Spijtig genoeg', zo gaf hij aan, 'zijn herten en zwijnen in deze streek uiterst zeldzaam. Die eet ik het liefst.' Ik heb hem het nulbeleid van de provincie uitgelegd: alle herten en zwijnen die de provincie betreden worden z.s.m. afgeschoten. Toen toonde de wolf begrip voor de boeren die schade zouden ondervinden van deze dieren. 'Maar,' zo vervolgde hij, 'met mijn komst is dat probleem toch grotendeels en goedkoop opgelost?' 'Tja', antwoordde ik, 'daar zijn de deskundigen het nog niet over eens. En voor zoiets is doorgedrongen in het beleid zijn we jaren verder.' Ten slotte gaf de wolf mij een boodschap mee: 'Laat weten dat ik eet wat ik nodig heb en weet je zo lang ik hier ben, is het voor mij de moeite waard.'